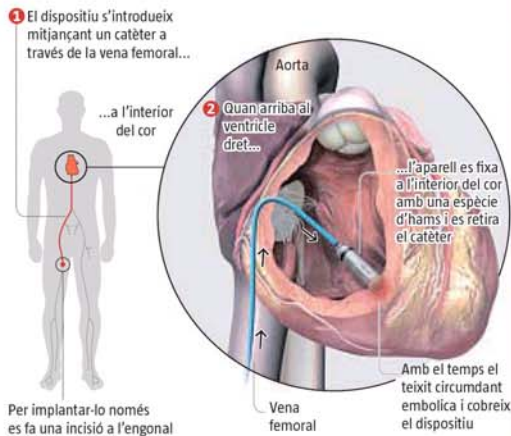

El nou marcapassos es fixa a la paret del cor

FONT: Hospital Clínic i Medtronic

LA VANGUARDIA

El Clínic assaja un marcapassos diminut sense cables ni ferida

La càpsula s'insereix dins del cor a través de la femoral

ANA MACPHERSON
Barcelona

Una càpsula de 24 mil·límetres d'alçada conté un marcapassos amb bateria incorporada -ha de durar deu anys- que s'insereix a través de la femoral a l'interior del cor, al ventricle dret. Aquest aparell s'està assajant a deu hospitals del món, entre els quals hi ha l'Hospital Clínic de Barcelona, que ja n'ha col·locat quatre. L'últim, ahir.

El marcapassos normal, que s'ha anat empetint cada pocs anys, té una bateria que sembla un reproductor d'mp3 petit que es col·loca al pit, sota la pell, i un cable que arriba al cor a través de l'artèria subclàvia. Aquest cable emet el senyal elèctric que fa bategar correctament el cor que té problemes. El minimarcapassos que assagen ho integra tot (bateria i emissor) i no només és molt més petit "sinó que a més no necessitarà un quiròfan ni un cirurgià cardíac perquè el col·loquin, perquè es podrà inserir com un cateterisme", explica Lluís Mont, responsable d'aritmies de l'hospital Clínic.

L'operació s'assembla a la col·locació d'un stent, les peces que recorden una molla i que mantenen obertes les artèries quan s'ha produït una angina

de pit. Però en aquest cas, el marcapassos s'allotja dins del cor, al ventricle dret. Allà cal ancorar-lo amb quatre potetes que recorden un ham múltiple. "Me'n vaig anar caminant a casa l'endemà i al cap de 48 hores vaig poder conduir", explica Ramon Grau, 73 anys i un dels quatre provadors del marcapassos anunciat com el més petit del món. El Ramon ha passat per un parell de càncers i se sent còmode

La mida i la facilitat de col·locació permetrà que s'usi en urgències i reduirà les infeccions

amb l'aparell: "No et deixa el braç penjant com els altres; jo jugo a la pentanca des del principi".

Al costat d'aquests avantatges, els cardiòlegs assenyalen la reducció previsible d'infeccions, "una cosa que passa amb entre l'1% i el 2% dels marcapassos que posem, sobretot quan cal recanviar-los. Com que no hi ha ferida, el risc serà molt més baix".

El minimarcapassos encara s'ha d'acabar de provar. Cal assegurar-se que no es mou. "Si això passés, el mar-

capassos emigraria als pulmons i caldria treure-l'hi", apunta l'expert en aritmies. També cal comprovar que emet bé el senyal elèctric i que la bateria no s'esgota. Quan es presentin els resultats internacionals d'aquesta fase amb 60 casos, començarà la segona fase, amb 300 pacients. "Hem d'afinar molt en les indicacions", explica el cardiòleg i director del Clínic, Josep Brugada. De moment l'estan utilitzant en persones per qui portar o no un marcapassos no és un risc vital. "Són sobretot persones que tenen bloquejos no complets del senyal elèctric que va de l'aurícula al ventricle. És el problema més comú i de moment la indicació principal". Quan aquest bloqueig és complet, en canvi, el risc és vital i cal actuar d'urgències. "Si la càpsula dona bons resultats, també es podrà col·locar en urgències", assenyalava el cardiòleg.

"És un gran salt. De moment només es pot utilitzar en persones que necessiten estimular una sola cavitat del cor, però obre la porta que en pocs anys puguem col·locar peces encara més petites en dues o tres cavitats per a aritmies més greus i que els tres aparells estiguin connectats amb wi-fi i que es puguin carregar des de l'exterior", assegura el doctor Brugada.●

Rigau planta avui Wert pel decret de castellà a l'escola

BARCELONA Redacció

La consellera d'Ensenyament, Irene Rigau, plantarà avui el ministre d'Educació i Cultura, José Ignacio Wert a la conferència sectorial d'educació amb les comunitats autònomes, en què es debatirà el projecte de reial decret que aborda com aplicar la llengua castellana i les llengües cooficials a les escoles. Aquest ha estat un dels punts de més oposició de la Generalitat a la nova llei d'educació, la Lomce, que va

aprovar el PP en solitari el desembre passat. La llei Wert assenyalava que el castellà ha de ser llengua oficial a l'escola amb les llengües cooficials. I especifica que les diferents administracions han de facilitar l'escolarització en castellà als alumnes que ho vulguin. El redactat s'ha fet pensant a Catalunya. Segons recull la llei, la Generalitat haurà de pagar classes en escoles privades on s'imparteixin més classes en llengua castellana fins que obri escoles públiques amb una "proporció

raonable" de castellà i català. Avui les comunitats discutiran amb el ministre i el desenvolupament d'aquest punt de la llei. Rigau no assistirà a la cita per mostrar el seu rebuig envers l'actitud del Ministeri d'Educació. "És una declaració de no-diàleg en tota regla", va assenyalat ahir el portaveu del Govern, Francesc Homs.

La Generalitat pretenia que la qüestió lingüística no es tractés en la sectorial d'educació d'avui i defensava reconduir el tema en una negociació bilateral amb el ministeri. Malgrat això, Educació va recordar ahir que la sectorial ja estava fixada per endavant i s'havia de celebrar. Al Parlament, CiU, ERC i ICV van donar suport a la decisió de Rigau, mentre que el PP, el PSC i Ciutadans s'hi van oposar.●

Miquel Molina

Yoko Ono és innocent

El Museu Guggenheim de Bilbao salda aquests dies un deute històric amb una artista singular del segle XX que va ser pionera -seguint l'exemple de la també japonesa/americana Yayoi Kusama- d'expressions artístiques com la *performance* i el *body art*. Parlem de Yoko Ono, més coneguda per molts com la desaprensiva que va destruir aquell somni col·lectiu que eren els Beatles.

Ser reivindicada finalment per les grans institucions de l'art li hauria de servir per no haver de proclamar mai més la seva innocència. De fet, s'ha de ser un indocumentat per continuar responsabilitzant-la de la dissolució prematura del grup. Dos treball biogràfics apareguts els darrers anys demostren molt bé, si és que algú ho dubtava, per què els Beatles van durar tan poc mentre els seus grans rivals de l'època, els Rolling Stones, es feien eterns.

El primer és la pel·lícula *Living in the material world* (2011), en què Martin Scorsese aprofundeix en la personalitat de George Harrison. Més enllà d'entretenir l'espectador amb material documental de primer nivell, el director transmet la idea que l'autor de *Something* tenia una personalitat superlativa que era equiparable a les de John Lennon i Paul McCartney. El seu enorme potencial creatiu, per dir-ho d'alguna manera, no podia quedar supeditat a un segon pla. I això ens porta a considerar els Beatles com una banda formada per tres egos i un bateria, una combinació explosiva que no es podia allargar gaire temps més. Si Yoko Ono va ser o no el detonant de la ruptura de les difícils relacions entre els tres nois és una qüestió irrellevant: la banda era una assemblea perma-

El que va condemnar la vídua de John Lennon va ser el masclisme que sempre ha envoltat el món del rock

nent, i ja se sap com s'acaben aquests experiments democràtics en el pop.

L'altre document a què ens referim és l'autobiografia de Keith Richards (*Vida*, Global Rhythm Press). S'hi descriu Mick Jagger com un paio encantat del seu paper de líder indiscutible, tot i que també és cert que el guitarrista mateix admet al llibre que la seva llarga temporada de baixa per heroïnomania va deixar el camí expedit al vocalista. En altres paraules, els Rolling Stones han sobreviscut fins avui perquè Mick Jagger ha actuat com un dictador que no s'ha de sotmetre al criteri de ningú. Ell ha decidit quan es ficaven en un estudi o quan sortien de gira. I decidirà, segurament, quan penguin les guitarres. No va ser pas Yoko Ono, doncs, qui va matar els Beatles, sinó la democràcia. Per sort, quan la tensió entre egos es va fer insostenible els nois ja havien gravat una vintena de discos memorables.

En realitat, el que va condemnar Yoko Ono va ser el masclisme que envolta el rock, el mateix que es va trobar Yayoi Kusama per part de l'establishment artístic novaiorquès dels anys seixanta. Els anys, per sort, els han acabat donant la raó a totes dues: Yoko Ono exposa als museus, i la citotització de l'obra de Kusama no para de créixer.